

РЕШЕНИЕ

№ 1250

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 10.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8962** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл.84, ал. 4, чл. 78, ал. 5, чл. 17, ал. 3, чл. 12, ал. 2, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Образувано е по жалба с рег. № УП 4506/09.09.2020г., подадена от М. Х. А., гражданин на И., [дата на раждане] в гр. Зи К., И., ЛНЧ7000049800, ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. К., САК, с адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, ап. 8 срещу Решение №1856/17.08.2020г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отнет хуманитарния статут на жалбоподателя, предоставен с Решение № 54/15.01.2013г. на председателя на ДАБ при МС.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон. Посочва се, че разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т.2 от ЗУБ в случая не е приложима, защото се отнася до тежко престъпление, извършено на територията на страната. М. А. е осъден от Окръжен съд Салтен, Кралство Н. на една година затвор. В България чужденецът се счита за неосъждан. По чл. 12, ал.2, т. 4 от ЗУБ не е изложена обосновка за заплахата за българското общество, която не може да бъде мотивирана с присъдата на норвежкия съд. Това противоречи на чл. 33, ал. 6 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951г. Неправилни са и изводите относно забраната за връщане в страната по произход, доколкото причините, принудили жалбоподателя да напусне И. не са отстранени и завръщането му ще го постави пред реална опасност за живота му. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от упълномощения пхроцесуален представител. Представени са писмени бележки.

Ответникът - председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт П. прави искане за потвърждаване на решението. Посочва, че чужденецът е извършил тежко престъпление и поради това са налице предпоставките за отнемане на предоставения му хуманитарен статут в Република България. Не съществува риск за живота му, ако се завърне в И., тъй като основанията, на които е получил закрила са отпаднали.

Административен съд София - град, въз основа на доказателствата по делото и като взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши преценка по чл.168, вр. чл.146 АПК на оспорения по делото акт, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

От фактическа страна:

С Решение № 54/15.01.2013г. на председателя на ДАБ при МС е предоставен хуманитарен статут на М. Х. А., на основание чл. 9, ал.1, т. 2 от ЗУБ. Прието е, че опасенията на чужденеца от тежки посегателства като наказание и тежки и лични заплахи срещу живота и личността му са обективно обосновани. При проведените интервюта чужденецът е посочил, че причина за напускане на страната по произход са заплахи за убийство от „Армията на М.“ във връзка с фамилна вражда от 1999г.

От МОС – МВР е постъпила информация в ДАБ при МС, че М. Х. А. е извършил престъпление на територията на Кралство Н.. По отношение на чуждия гражданин има влязла в сила присъда № 17 – 010653МЕД – S., издадена на 29.03.2017г. от Окръжен съд Салтен, Кралство Н..

Чрез бюро СИРЕНЕ – Н. е получено копие на присъдата на норвежки език и обобщена информация, че М. Х. А. е осъден на 29.03.2017г. на една година лишаване от свобода по чл. 271, 272 и чл. 15 от Норвежкия наказателен кодекс за непровокирано сериозно физическо насилие над приятел на сестрите му, в съглашение с братята му, по чл. 254 и чл. 15 от Норвежкия наказателен кодекс за задържане, против волята му, на приятел на сестрите му, в съглашение с братята му, на основание чл. 263, чл. 264 и чл. 15 от Норвежкия наказателен кодекс за сериозни заплахи, отправяни срещу приятел на сестрите му в съглашение с братята му.

Получена е допълнителна информация, че на М. Х. А. е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на Ш. пространство до 03.04.2022г. и е издадена заповед за експулсирането му.

Изготвена е докладна записка от директора на дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ и предложение на интервюиращ орган до председателя на ДАБ при МС за необходимостта от образуване на производство на основание чл. 78, ал. 2 от ЗУБ за отнемане на предоставената международна закрила.

С писмо рег. № УП – 4506/29.05.2020г. на ДАБ при МС е уведомена специализирана дирекция „М“ДАНС за предприетите действия за отнемане на предоставената международна закрила.

С решение № 1353/20.05.2020г. на председателя на ДАБ при МС е образувано производство за отнемане на хуманитарния статут на М. Х. А., на основание чл. 78, ал. 2 от ЗУБ.

На 16.07.2020г. с жалбоподателя е проведено интервю, за което е съставен протокол рег. №УП 4506/16.07.2020г. Чужденецът посочва, че не е имал проблеми с официалните власти в страната по произход, не е бил арестуван, съден и осъждан в И.. След получаване на статут в България е заминал за Н. при семейството си. Сключил брак с норвежка гражданка, от която има две деца. Върнал се в България през март 2017г. След развод с норвежката гражданка сключил брак със З. А. М., гражданка на

И., с която се събрал на територията на Република България. Потвърждава, че има издадена присъда в Н. и е бил задържан във връзка с насилие над приятел на сестра му, сирийски гражданин. Отрича, да е извършил деянията, за които е осъден. Не е обжалвал присъдата, защото искал да се върне в България. С властите в Република България или друга държава не е имал проблеми. По отношение на възможността да се завърне в И. посочва, че не са отпаднали причините за напускане, а именно опасността от Армията на М., която сега се казва Батальон на мира и А. А. А.. Отнемането на статута счита, че ще му обърка живота, защото се е интегрирал в България, работи, има съпруга, очаква дете, иска да живее спокойно и сигурно.

В административната преписка е приложено решението на норвежкия съд и негов превод на български език. Приложени са доказателства за семейното положение на жалбоподателя. Съдържа се справка за актуалната обстановка в И. към 31.07.2020г., обсъдена в оспореното решение. В справката има анализ на промяната на ситуацията в страната по произход след 2010г., като е направен извод, че общата ситуация със сигурността в И. се подобрява след разгрома и изтласкването на организация „Ислямска държава“ през 2017г., но възстановяването оттогава е бавно.

Изготвено е становище от интервюиращ орган с предложение за отнемане на хуманитарния статут на М. Х. А..

Постановено е процесното решение, с което статутът е отнет, на основание чл. 17, ал. 3 във вр. с чл. 12, ал.2, т. 2 и т. 4 от ЗУБ и чл. 78, ал. 5 във връзка с чл. 48, ал.1, т.1 от ЗУБ. Изложени са мотиви, че престъпленията, за които М. Х. А. е осъден в Н. съставляват тежки престъпления по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК на РБ, основание за отнемане на статута по чл. 12, ал. 2 т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Същевременно е посочено, че са отпаднали основанията за предоставяне на хуманитарен статут, съгласно чл. 17, ал. 1 т.1 във връзка с чл. 15, ал.1, т.1 от ЗУБ. Забраната за връщане в страната по произход е приета за неприложима, на основание чл. 4, ал. 4 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя са представени доказателства за интегрирането му в българското общество – регистрация на фризьорски салон в район Студентски, свидетелство на регистрация на фискално устройство в обекта, договор за наем и два трудови договора с работници и служители на обекта. Представено е свидетелство за съдимост от Министерство на правосъдието, видно от което М. Х. А. не е осъждан.

Видно от Решение № 1501/01.06.2020г., производството за предоставяне на международна закрила на З. А. М. е спряно до приключване на производството по отнемане на статута на съпруга ѝ. На 29.11.2020г. в България е роден С. М. Х. с майка З. А. М. и баща М. Х. А.. Представена е характеристика от управителя на счетоводна кантора [фирма], която посочва, че иракският гражданин е изключително коректен като човек и като работодател, усмихнат, приветлив и добронамерен. Всички проверки на търговския обект, извършени от НАП и Инспекция по труда са без забележки.

Видно от справката за актуалната към 20.12.2020г. ситуация в И., Б. и преградията като цяло са под контрола на официалните власти, но на практика последните споделят отбраната и правоприлагащите функции с доминираните от шиитите Сили за народна мобилизация, което води до непълен или припокриващ се контрол между властите и въпросните милиции. Няколко източника съобщават за повишена активност на организацията „Ислямска държава“ в Б. през 2019г. – 2020г. Съдържат се данни за проблеми на сунитите, какъвто е жалбоподателя, на

територията на Б., която понастоящем изглежда като много по – сегрегиран и доминиран от шиитите град.

От правна страна: Обжалваното решение е връчено на 27.08.2020г., а жалбата до съда е подадена на дата 09.09.2020г., с оглед на което е в срок и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Решението е издадено от компетентен орган по чл. 48, ал.1, т.1 от ЗУБ, от председателя на ДАБ при МС, в писмена форма, като са изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Решението е незаконосъобразно, защото са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществениите, както и не е приложен правилно материалния закон.

Предоставеният хуманитарен статут е отнет на основание чл. 17, ал. 4 във връзка с чл. 12, ал.2, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Съгласно чл. 17, ал. 4 от ЗУБ, предоставен хуманитарен статут се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7. Административният орган е мотивирал решението си с основания по чл. 12, ал.2, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Основанието по т. 2 е наличие на сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление, а по т. 4 е наличие на сериозни основания да се предполага, че представлява заплахата за обществото или за националната сигурност. От фактическа страна и двете посочени правни основания са мотивирани с присъда № 17 – 010653MED – S., издадена на 29.03.2017г. от Окръжен съд Салтен, Кралство Н.. С тази присъда М. Х. А. е осъден на 29.03.2017г. на една година лишаване от свобода по чл. 271, 272 и чл. 15 от Норвежкия наказателен кодекс за непровокирано сериозно физическо насилие над приятел на сестрите му, в съглашение с братята му, по чл. 254 и чл. 15 от Норвежкия наказателен кодекс за задържане, против волята му, на приятел на сестрите му, в съглашение с братята му, на основание чл. 263, чл. 264 и чл. 15 от Норвежкия наказателен кодекс за сериозни заплахи, отправяни срещу приятел на сестрите му в съглашение с братята му. Административният орган е направил анализ на текстовете от Наказателния кодекс на Н. и е приел, че престъплението, за което е осъден жалбоподателя е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от Наказателния кодекс на Република България. Подходът е незаконосъобразен, в този смисъл е решение на СЕС от 13.09.2018г. по дело С – 369/17. Дефиницията по чл. 93, т. 7 от НК на РБ, съгласно която "тежко престъпление" е това, за което по закона е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна се отнася само за престъпленията, регламентирани в нашия наказателен кодекс, за които като обща система са определени наказания, съответстващи на тяхната обществена опасност. Правната квалификация на деянието като тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК на РБ не е аналогична на смисъла по чл. 17, пар. 1, б. „б“ от Директива 2011/95, възпроизведена в чл. 12, ал.2, т. 2 от ЗУБ. Под „тежко престъпление“ по смисъла на чл. 17, пар. 1, б. „б“ от Директива 2011/95 се разбира предумишлено престъпление, тежко наказуемо деяние или друго престъпление, категоризирано като особено сериозно и съответно преследвано като такова съгласно наказателното право в повечето правни системи. Административният орган не е извършил преценка, съгласно решение на СЕС от 13.09.2018г. по дело С – 369/17, а е определил престъплението като „тежко“ само въз основа на дефиницията по чл. 93, т. 7 от НК на РБ, по която единствен критерий е предвиденото в закона наказание.

Определянето на тежестта на деянието по чл. 17, пар. 1, б. „б“ от Директива 2011/95 във връзка с чл. 12, ал.2, т. 2 от ЗУБ може да се ръководи от различни критерии, например: естеството на деянието, включително степента на насилственост, използваните методи, употреба на смъртоносно оръжие и пр.; наказанието: може да се изхожда от максималното наказание, което потенциално би могло да се наложи при осъдителна присъда, или срока на наказанието, наложено с присъдата; реалната вреда: тук е необходимо да се оцени действителната вреда, която би могла да се нанесе на жертвата или имуществото; формата на производството. В случая деянието е от семейно – битов характер, насочено към мъж, който е имал връзка със сестрата на жалбоподателя. Мотивът не е свързан с незачитане на обществените правила и ценности, а с традициите и културните/религиозните особености на етническата общност. Вреди не са претендирани от потърпевшите, видно от присъдата. Заключение на лекаря за характера на физическите наранявания и последиците от тях е че те са с по-малко сериозен характер и се очаква да зараснат без да останат трайни телесни повреди /л. 19 от присъдата, л.67 от делото/. Потърпевшият е посочил в съда, че всичко се основава на недоразумения, заявил е съжаление, че е уведомил за проблема и не е искал делото да се развива /л.20 от присъдата, л. 68 от делото/. При зачитане, че отговорността е лична, осъдителната присъда на жалбоподателя е за една година лишаване от свобода, като са приспаднати 210 дни задържане. Наложено наказание не може да се приеме за тежко. Престъплението, за което е осъден М. Х. А. в Н. не може да се приеме за тежко престъпление по смисъла на чл. 12, ал.2, т. 2 от ЗУБ и чл. 17, пар. 1, б. „б“ от Директива 2011/95. Видно от представеното свидетелство за съдимост, жалбоподателят не е осъждан на територията на Република България. Не са изложени мотиви по какъв начин чужденецът представлява заплаха за обществото. ДА“НС“ е информирана за образуваното производство за отнемане на хуманитарен статут във връзка с получената присъда от Окръжен съд Салтен, Кралство Н. и наложените забрана за влизане в Кралство Н. и експулсиране, но не е изразила становище, че чужденецът е заплаха за националната сигурност. Не се доказва и да е заплаха за обществото на територията на Република България, доколкото след март 2017г. до настоящия момент живее в страната, няма противообществени прояви, не е осъждан, работи. Управителката на счетоводна кантора [фирма] го характеризира като изключително коректен човек и работодател, усмихнат, приветлив и добронамерен. Посочва, че всички проверки на търговския обект, стопанисван от М. Х. А., извършени от НАП и Инспекция по труда са без забележки. При тези доказателства е немотивиран извода за обществена опасност и наличие на основание за прилагане на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

Необосновано е прието и че са отпаднали предпоставките за предоставяне на международна закрила, което е основание за нейното прекратяване. Хуманитарният статут е предоставен на основание чл. 9, ал.1, т. 2 от ЗУБ - опасения от тежки посегателства като наказание и тежки и лични заплахи срещу живота и личността от страна на радикална шиитска групировка. Справката от 20.12.2020г. относно сигурността в И. и столицата Б. не дава основание да се приеме, че опасността от посегателства спрямо жалбоподателя, поради която му е предоставен хуманитарен статут е отпаднала.

Не са отчетени всички обстоятелства по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, които следва да се вземат предвид при преценката на статута на чужденеца, а именно не са взети предвид всички декларации и документи, свързани с личното положение на М. А.. Не е

отчетено, че той работи, стопанисва фризьорски салон, има наети по трудов договор лица, по данни на счетоводната кантора е коректен работодател, който спазва трудовото и данъчното законодателство. Жалбоподателят е семеен, на територията на Република България живее заедно със съпругата си. Има малко дете - С. М. Х., родено на 29.11.2020г. Тези обстоятелства, които са от значение за статута му на територията на страната не са обсъдени и преценени от административния орган при постановяване на решението.

Няма основание и за приложението на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ, доколкото липсва становище, че чужденецът е опасен за националната сигурност, както и мотиви, че представлява опасност за обществото, каквито се изискват кумулативно с наличието на данни, че е осъждан за тежко престъпление.

По изложените съображения, жалбата е основателна, а оспореното решение №1856/17.08.2020г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отнет хуманитарния статут на М. Х. А., гражданин на И., [дата на раждане] в гр. Зи К., И., ЛНЧ7000049800, ЕГН [ЕГН], предоставен с Решение №54/15.01.2013г. на председателя на ДАБ при МС е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1856/17.08.2020г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отнет хуманитарния статут на М. Х. А., гражданин на И., [дата на раждане] в гр. Зи К., И., ЛНЧ7000049800, ЕГН [ЕГН], предоставен с Решение № 54/15.01.2013г. на председателя на ДАБ при МС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: